

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD

18.07.2014. godina
Beograd

Kzz. 106/07

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Nikole Mićunovića, Bate Cvetkovića, Anđelke Stanković, Dragomira Milojevića, Veroljuba Cvetkovića i Zorana Tatalovića, članova veća, i savetnika Vrhovnog suda, Gordane Maravić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv okrivljenih AA i dr., zbog krivičnog dela teške telesne povrede iz člana 53. st.3. Krivičnog zakonika Republike Srbije, rešavajući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca, Ktz. 226/07 od 27. avgusta 2007. godine, podignutom protiv rešenja Vrhovnog suda Srbije u Beogradu, Kž.II 1933/06 od 30. novembra 2006. godine, u sednici veća, održanoj u smislu odredbe člana 422. st.3. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu okrivljenih BB, VV i GG, kao i njihovog branioca advokata AB, dana 08. februara 2008. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca, Ktz. 226/07 od 27. avgusta 2007. godine, podignut protiv pravnosnažnog rešenja Vrhovnog suda Srbije u Beogradu, Kž.II 1933/06 od 30. novembra 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Vrhovnog suda Srbije u Beogradu, Kž.II 1933/06 od 30. novembra 2006. godine, odbijena je, kao neosnovana, žalba punomoćnika oštećenih kao tužilaca DD i ĐĐ, izjavljena protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu, Kv. 1731/06 od 17. jula 2006. godine, a kojim prvostepenim rešenjem je odlučeno da nema mesta sprovođenju istrage protiv osumnjičenih: AA, BB, GG i VV, zbog osnovane sumnje da su izvršili krivično delo teške telesne povrede iz člana 53. st.3. Krivičnog zakonika RS, iznuđivanje iskaza iz člana 65. st.2. u vezi st.1. KZ RS i krivičnog dela zlostave u službi člana 66. KZ RS, a po zahtevu za sprovođenje i proširenje istrage punomoćnika oštećenih kao tužilaca, advokata BA.

Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti pod brojem Ktz. 226/07 od 27. avgusta 2007. godine protiv rešenja Vrhovnog suda Srbije u Beogradu Kž.II 1933/06, zbog povrede odredbe člana 392. st.1. Zakonika o krivičnom postupku, s predlogom da Vrhovni sud uvažavanjem zahteva utvrdi da je isti osnovan, te da je u pomenutom drugostepenom rešenju povređen zakon u korist osumnjičenih AA, BB, GG i VV.

Vrhovni sud je zakazao sednicu veća, u smislu odredbe člana 422. st.3. ZKP, kojoj su prisustvovali: okrivljeni BB, GG, VV, kao i branilac okrivljenih, advokat AB, pa je u odsustvu Republičkog javnog tužioca i okrivljenog AA, razmotrio spise krivičnog predmeta, zajedno sa pobijanim pravnosnažnim rešenjem, te ocenivši navode zahteva Javnog tužioca, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti **nije osnovan**.

U zahtevu za zaštitu zakonitosti Javni tužilac ističe povredu odredbe člana 392. st.1. ZKP, kojom je propisano da u obrazloženju presude, odnosno rešenja, drugostepeni sud treba da oceni žalbene navode i da iznese povrede Zakonika, koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti.

Javni tužilac stavlja primedbe na ocenu dokaza u vidu nalaza i mišljenja veštaka sudsko-medicinske struke, o mehanizmu nastanka povreda oštećenog, sada pok. PP, pa tvrdi da je ocena ovih dokaza površna, a rešenje tako ostalo bez suštinskih razloga, da su ostale kontradiktornosti u ovim dokazima, te je, sve u svemu, ova ocena pogrešna.

Imajući u vidu spise krivičnog predmeta, kao i razloge pobijanog drugostepenog rešenja, Vrhovni sud ceni da je pravilan zaključak prvostepenog, a tako i drugostepenog rešenja, da su sve teške i po život opasne telesne povrede oštećenog PP, nastale usled pada i udara oštećenog o tlo. Prema tome, iz datih nalaza i mišljenja veštaka proizilazi da je mehanizam nastanka telesnih povreda upravo taj, odnosno veštaci ne isključuju mogućnost da se oštećeni sam povredio, prolaskom kroz staklo, padom i udarom tela o tvrdu podlogu. Nijedan dokaz iz spisa predmeta ne ukazuje da su okrivljeni naneli oštećenom telesne povrede, nekim drugim mehanizmom povređivanja.

Prema raspoloživim dokazima, ne može se uzeti da je postojanje osnovane sumnje da su okrivljeni izvršili krivično delo, prisutno u meri, koja bi bila dovoljna za vođenje krivičnog postupka protiv njih. S druge strane, mogućnost vođenja krivičnog postupka, nije pobijanim drugostepenim rešenjem meritorno isključena, jer

možnost vođenja krivičnog postupka, nije mogućim njegovim vođenjem ostvaren, jer oštećeni kao tužioci mogu da nastave krivično gonjenje u slučaju pribavljanja novih dokaza, u smislu odredbe člana 406. st.3. Zakonika o krivičnom postupku kojom je propisano: ako je pravosnažnom odlukom suda povodom zahteva ovlašćenog tužioca za sprovođenje istrage utvrđeno da nema mesta sprovođenju istrage, zato što nije bilo osnovane sumnje da je osumnjičeni izvršio krivično delo, može se po zahtevu ovlašćenog tužioca krivični postupak povesti, ako se podnesu novi dokazi koji u vreme podnošenja ranijeg zahteva nisu postojali ili za koje ovlašćeni tužilac tada nije znao, a na osnovu kojih je veće (član 24. st.6. ZKP) utvrdilo da su ispunjeni uslovi za vođenje krivičnog postupka.

Zbog navedenih razloga Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude u smislu odredbe člana 424. Zakonika o krivičnom postupku.

Zapisničar, Predsednik veća- sudija,

Gordana Maravić, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

ZS